

איש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש כג טבת תשע"ז: הדלקת נרות: ירושלים 4:27 תל-אביב: 4:41 חיפה: 4:31 מוצאי שבת: ירושלים: 5:42 תל-אביב: 5:44 חיפה: 5:42 ר"ת: 6:20

פרשת שמות

מצות תוכחה

מצוה להוכיח את הזולת [בדרכי נועם] על כל עוול ולתקן כל דבר הנעשה שלא כהוגן !

נלמד מהפסוק: "והנה שני אנשים עברים ניצים ויאמרו לרשע למה תכה רעך" (פרק ב-יג)

לומדים אנו מכאן – כותב החתם סופר – מדתו של משה רבינו שלא יכל להביט ולראות עוול ולכן הוכיח את הרשע ואמר לו "למה תכה רעך". ולא רק עוול הנעשה בישראל לא יכל לסבול, אלא אף את בנות יתרו הציל מיד הרועים שגירשום.

ד' תנאים נדרשים לאדם כדי שיהיה ראוי להוכיח את הרבים: א) צריך להיות בעל כח שיהיה בכלל גבורי כח עושי דברו, שלא יחת מפניו כל, אלא יוכיח את מה שבלבו שאם אין בו כח ירתע מלהוכיח.

ב) צריך שיהיה לו ישוב הדעת להוכיח תחילה בדרכי נועם, שלא יבעטו בו ובדבריו ויוסיפו רשע על חטאם. שעל זה אמרו חז"ל (ערכין טז): תמה אני אם יש בדור הזה מוכיח, שהתוכחה אומנות גדולה שאם רואה המוכיח אדם שיש בו חבילות של עבירות, יתחיל לדבר עמו בהדרגה, קודם כל ענין אחד ואח"כ על השני כמו שמצינו בגר שבא לפני הלל והראה לו בתחילה מצוה אחת השקולה כנגד כל התורה, ולא רצה להחמיר עמו בתחילה להראותו חומר הלאוין. ולכן התגיייר.

ג) צריך שיהיה המוכיח בעל תורה ויודע חומר הדבר ותיקונו, כרופא מומחה היודע הסמים השונים המועילים לזה והמזיקים לאחר.

ד) צריך שיהיה המוכיח בעל מעשים טובים ויהיה גיבור הכובש את יצרו. שאם יש בו עוונות, יאמרו לו "קשוט עצמך תחילה".

תנאי נוסף הכרחי למוכיח, כפי שכותב הגרא"א דסלר זצ"ל (במכתב מאליהו ח"ג): חובה עליו שתבוא התוכחה מפנימיות לבו! הרי כבר אמרו חז"ל (ברכות ו): שרק דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, לכן אם תוכחתו אינה נובעת מתוך הפנימיות, לא תשפיע על חברו את ההשפעה הראויה.

אולם – מוסיף הרב דסלר – יש בזה גם גדר עמוק יותר: אם אין התוכחה נובעת מפנימיות, הרי אינה לשם שמים לגמרי, וא"כ הריהי לשם פניותו הפרטיות, ואז לא רק שתוכחתו לא תועיל, אלא שיהיה נידון כמזלזל בחברו ומצערו לשם הנאת עצמו ועונשו חמור מאוד ח"ו.

תוכחה לשם שמים...

בתקופה שהיה כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג – רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל, עסוק בחיפוש אחר מקורות כספיים למימון בנייתו של בית החולים בנתניה, הגיע לביקור במדינת בלגיה, שם קיווה להשיג מעשירי המקום עזרה ממשית רבה.

ואולם כשעמד ודיבר ברבים, מצא לנכון להשמיע דברי תוכחה נוקבים ומיסרים, על פרצות שונות בצביון החיים היהודים שנפרצו בקהילות הקודש. הוא מחה בכאב עצום על שהבליעו בישיבה פלונית לימודים חיצוניים של בית ספר תיכון, כמו על ההרגל שהשתבש לאחרונה לדבר לשון עם-זר, והליכה בחוקות הגויים.

הרבי ידע בבירור, שדבריו לא ינעמו לאנשי ה"מאה" שהם גם כן בעלי ה"דעה", וכי יקפח במו פיו את הסיכוי להשיג את מה שקיווה לקבל מהם לצורך בנין בית החולים. אולם כל זה לא עיכב אותו מלמלא חובתו כלפי שמיא.

לפיך האש

תוכחה היוצאת מן הלב...

הגאון רבי שמואל רזובסקי זצ"ל, עם כל נעימותו וחביבותו כלפי הזולת, לא היה נמנע מלהוכיח כל עוול שראו עיניו. מספר אחד התלמידים: פעם השתתף בהלוויה וכשהגיע לבית החיים ראה אי-מי שמעשן... תגובתו היתה: "לדעתי, מי שמעשן סיגריה בלוויה, זה יותר גרוע מלעבור איזו עבירה, שכן אם אדם נכשל בעבירה זה כשלוך. הוא לא עמד בנסיון, אבל אחד שמסוגל לעשן סיגריה בלוויה, הוא אינו בכלל בן אדם..."

פעם שמע רבי שמואל על אחד שגנב ממנו "שטיקל תורה" ואמר אותו גרוע ביותר... הגיב על כך (בשפת האידיש): "מילא על הגניבה הריני מוחל לו, אבל על ה"טבת ומכר", מה הוא עולל!?"

ראש הישיבה

עלון "איש לרעהו" פרשת שמות הוקדש לעילוי נשמת **הרה"ג רבי פנחס הירשפרונג זצ"ל** רבה הראשי של מונטריאול – קנדה

נלב"ע כז טבת

ת . נ . צ . ב . ה .

עלון "איש לרעהו" פרשת שמות הוקדש לעילוי נשמת **רבי מרדכי יששכר דוב בער** אברמצי'ק זצ"ל

נלב"ע כז טבת

ת . נ . צ . ב . ה .

להרגיש ולהשתתף בצערו של חברו או בשמחתו ולשאת בעול עמו!

נלמד מהפסוק: "ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם" (פרק ב-יא)

וכתב רש"י: נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם. הנה כי כן, משה רבינו לא הסתפק בעצם הידיעה על סבלותם של בני ישראל וההשתתפות מרחוק בצערם אלא "נתן עיניו ולבו". כלומר: יצא מארמונו המפואר והשליט של פרעה, כדי לראות בעיניו ולחוש בגופו את סבלות אחיו המעונים, ולסייע להם בפועל כאילו היה אחד מהם.

אמרו חז"ל בגמרא (סנהדרין ק:): על הפסוק "דאגה בלב איש ושיחנה" (משלי יב-כה) שיש לבאר שני אופנים: (א) ושיחנה מדעתו [שלא יחשוב בה] (ב) ושיחנה - לאחרים. והיינו שישפר לאחרים את דאגתו. ולכאורה טעון ביאור: בשלמא "וישיחנה מדעתו" מובן תועלתו שעל ידי כן יסיר הדאגה מלבו, אך לביאור "וישיחנה לאחרים" מה רווח יהיה לו בזה שאנשים נוספים ידאגו את דאגתו, וכי בזה תסור הדאגה ממנו?! [שהרי מכך שלא כתוב "וישיחנה לחכמים" משמע שעצם ההשחה לזולת יש בה תועלת, גם אם אינו בר-הכי ליעץ ולעזור בפועל].

ניתן לבאר זאת עפ"י הבנת ענין "נושא בעול עם חברו" - שמרגיש ומשתתף בצערו. גם כאן יש לשאול: איזו תועלת ישנה במה שמצטער עמו, אם אינו יכול לפתור לו מצוקתו?

אלא התשובה היא כפי שביאר הגה"צ רבי חיים פרידלנדר זצ"ל את מה שאמרו חז"ל על משה רבינו ע"ה ש"נתן כתפו לסייע לכל אחד ואחד", אשר לא מובן: הכיצד אפשר לסייע לאנשים כה רבים ואיזו תועלת תצמח מסיוע גופני של מה בכך?

אלא ביאר רבי חיים שיש כאן יסוד גדול בהבנת "נושא בעול", שאין הנשיאה בעול מכריחה דוקא תוצאה מעשית ניכרת בשטח, אלא עצם הבעת ההזדהות, הרצון וההשתדלות לעזור אף במשהו, יש בה משום סיוע והקלה רבה ללחצו של הזולת. כי אף שמבחינת סיוע גופני אינו עוזר הרבה, אך העזרה לנפשו היא עצומה, שכן נותן לו להרגיש שיש אדם שאיכפת לו ממנו ומשתדל לעזור לו ככל יכולתו.

מעתה מובן שכאשר אחרים שומעים על דאגתו, אף כשאינם יכולים לסייע לו למעשה, בכ"ז, ישנה תועלת רבה בעצם ההקלה הזו שמרגיש שיש לו שותפים לדאגתו המשתדלים לעזור לו.

ואולם, יש עדיין מקום לשאול: היאך זה שמייעצים חז"ל לגרום צער לאחרים בכך שישח דאגתו בפניהם, הרי ידוע לנו עד כמה טרחו חז"ל ללמדינו שיש לעשות הכל כדי למנוע צער כלשהוא מהזולת [שהרי מדובר כמובן, שהשומע נושא בעול ומצטער, ולא ח"ו שמח לאיד].

נראה להבין זאת בהקדם דברי חז"ל (ב"ב י:): המספרים על טורנוסורפוס הרשע ששאל את רבי עקיבא: אם אלוקים אוהב עניים, מפני מה אינו מפרנסם? אמר לו: כדי שניצל אנו בהם מדינה של גיהנם [בזכות הצדקה שניתן להם] ולכאורה תמוה: וכי כדי שניצלו האנשים מדינה של גיהנם צריכים העניים לסבול ולחיות חיי עוני ודחקות, היכן הצדק?! **וביאר הגרא"א דסלר** זצ"ל, כי מי ששואל זאת אינו מבין שהאדם לא נברא לעצמו אלא רק כדי להועיל לאחרים בכל מה שיוכל [כאמרתו הידועה של הגאון

"אבכה אני בעבורך"

פעם נכנס חתן ביום חופתו אל כ"ק האדמו"ר מסטמאר - רבי יואל טייטלבוים זצ"ל, לבקש ברכת הצדיק. החתן היה יתום שבור ורצוף שאיבד את הוריו בימות השואה, ועתה זכה להגיע ליום חופתו.

האדמו"ר נתן לו את ברכתו החמה והלבבית, אבל בתוך כך התפרץ האדמו"ר בבכי גדול ולא יכל לעצור ברוחו הסוערת. וכך הוריד כנחל דמעה במשך זמן-מה. עד שעצר את דמעותיו וברך את החתן לשלום.

אחרי כזו "קבלת פנים" היה החתן שרוי בצער ובעצבות כל משך שבעת ימי המשתה כשהוא תוהה למה בכה האדמו"ר כל כך, אולי ראה דברים לא טובים העומדים להתרחש?

בתום שבעת ימי המשתה, החליט ללכת ולשאל את פי האדמו"ר לפרש בכייתו הרבה. כאשר שמע את שאלתו ודאגתו נענה הרבי ואמר לו כדברים הבאים:

"מדריך העולם כאשר איש יהודי הולך לחופתו, אזי מסובב הוא עם הוריו היקרים, הצועדים לצדדיו ומובילים אותו לחופתו, והם בוכים ומבקשים בעדו שיוכה להקים בית נאמן בישראל, ושכל ימי חייו יהיה לו אך טוב וחסד, נחת והרחבת הדעת, פרנסה טובה וכו' וכו'. ולכן כשראתי אותך, בני יקירי, חתן אומלל כמוך שאיבדת את הוריי היקרים והתמימים, ואין לך מי שיבכה עבורך, אמרתי אהיה אני במקום הורייך, ואבכה אני בעבורך, שיהיה לך כל טוב סלה, כל ימי חיידך. זו היתה פשר בכייתי, שלא יכולתי לעצור בעד רוחי..."

בדידי הוי עובדא

"בשעת חדוה - חדוה"

פעם נתבקש הגאון רבי יצחק הוטנר זצ"ל להתכבד בסנדקאות בברית של אחד מתלמידיו. והנה נודע לבעל הברית כי שעות לאחר מכן, באותו יום, אמורה להערך הלוייה של אחד מתלמידיו החשובים והחביבים. הוא התקשר במבוכה להרב הוטנר לברר שמא לאור המצב החדש קשה יהיה לו להופיע בשמחת הברית.

השיב לו רבי יצחק: "אם רצונך באמת שאבוא - אופיע! שכן בשעת חדוה, חדוה! כן הוא דרכו של עולם. העולם מחולק בין אליהו הנביא ובין מלאך המות. במקום שליטתו של האחד, אין דריסת רגל לשני..."

ספר זכרון ל"פחד יצחק"

לראות את הזולת

סיפר הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל על חסיד עני, שהיה מארח בשמחה את כל הבאים בצל קורתו, עוברי דרכים שהיו בדרכם לרבי. כסף רב לא היה לו, אבל תמיד היתה בביתו מיטה מוצעת, משקה חם ומזון להשיב את הנפש.

כחלוף השנים, התעשר החסיד, ומנהגו השתנה מקצה לקצה. במקום בית דל ומיטות מוצעות לאורחים, הפך ביתו לוויולה רחבת ידיים, אבל אין בה מקום אפילו למיטה אחת... הוא חדל מלארץ בבית המפואר, ועוברי הדרכים לא היו רצויים עוד בביתו.

שמע הרבי על כך וכשהגיע לאותה עיר ביקש להתארח בביתו של החסיד העשיר. שמח החסיד, אירח את רבו בפאר והדר כראוי לעשיר כמוהו. לקח הרבי את חסידו לחלון ושאל: "אמור לי, מה הנך רואה?"

השיב החסיד: "אנשים הולכים ברחוב". נטלו הרבי אל המראה שהייתה קבועה בסלון, ושאלו: "וכעת מה אתה רואה?" "את עצמי" - השיב החסיד.

"ומדוע מבעד לחלון ראית אנשים, ובמראה אינך רואה אלא רק את עצמך?" שאלו הרבי. ענה כשהוא נבוך: "כי החלון עשוי זכוכית שקופה ואילו המראה - זכוכית מצופה כסף".

"אכן כן" - הפטיר הרבי - "לבו של אדם כזכוכית שקופה. ראה נא מה גורמת לו ציפוי דק של כסף..."

רבי יעקב אומר

המשך - נושא בעול עם חברו

שמחה פרטית מידי לילה...

אירוע משמח של הזולת, נחשב בעיני הגאון רבי אברהם פאם זצ"ל, כאילו זו שמחתו הפרטית. כשקיבל הזמנה לשמחה, עשה כמיטב יכולתו להשתתף, במיוחד בשמחה של תלמיד.

במשך שנת אבילותו על מות אמו, בא הרב פאם לחתונות למספר דקות לאחל לחתן "מזל טוב" ולהרעיף עליו מברכותיו לפני החופה. היו שבועות בהם השתתף בחתונה מידי לילה והיו לילות בהם השתתף יותר מחתונה אחת.

פעם נשאל: "הרי זה מאמץ גדול עבור ראש הישיבה להשתתף בכל החתונות הללו, והציבור הרי יודע שראש הישיבה בתוך שנת האבל ויכול להתעכב רק זמן מועט בחתונה. האם הוא חייב לקחת מזמנו היקר, רק כדי לימור מזל טוב?"

השיב הרב פאם: "עבורי זה אמנם מידי לילה, אך עבור החתן זה פעם אחת בחיים!"

אהוב על כולם

לשמה את המלמד ודרדקיו...

אברך ממודעיו של הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל שימש מלמד תשב"ר. באחד הימים פגש בו רבי יהודה בתחנת אוטובוס והבחין בו שהנו עצוב. שאל אותו: למה נפל פניך?

סיפר הלה בביישנות, כי זה מקרוב טרח הרבה טירחות כדי לארגן "מסיבת חומש" לילדים, במטרה להאהיב עליהם את תורתינו הקדושה. אולם כשפנה לאחדים מחבריו, שיבואו אל המסיבה ויעזרו לו בביצוע החגיגה, בשירה ובריקודים, השתמטו כולם. אף אחד מהם אין לו פנאי...

הקשיב רבי יהודה לדבריו ושתק. אבל כאשר הגיע המועד הנקוב של המסיבה, טרח ובא ברגליו אל מקום המסיבה, ושימח בחופעתו את המלמד ודרדקיו...

וזאת ליהודה

רבי חיים מוולאז'ין זצ"ל בהקדמת ספרו **נפש החיים** וכל המטרה היא להרבות כבוד שמים, וא"כ, הכל כדאי בשביל זה!

מעשה נבין גם לעניננו, כשם שמזכים העניים את העשירים, אף שהם עצמם סובלים עקב כך, כי לכך נברא האדם, להועיל לאחרים. כך גם תפקידו של האדם לשאת בעול הזולת ולהצטער עמו, כי בכך יקל לו, כאמור. וכמו שהעניים זקוקים לעזרת העשירים, כך אלו הדואגים, זקוקים לעזרת האחרים שיאזינו לדאגתם וישתתפו עמם.

וחשבנו לבאר בזה, בדרך צחות, את נושא הברכה, "בורא נפשות רבות וחסרונון על כל שבראת להחיות בהם נפש כל חי"... מדוע ברא הקב"ה איש איש וחסרונונו, ולא שכל אחד יהיה כליל המעלות ללא חסרונו? **אלא** הטעם לכך כדי "להחיות בהם נפש כל חי" - שבכך שייטיע אדם לחברו וישלים את חסרונו, יזכה לעצמו בזה, "ויחיהו" בעולם הזה ולעולם הבא. ועל כך אמרו: "עולם חסד יבנה!"

ואגב, למדנו מכאן גם זאת, כי תכלית האדם בעולמו היא לכופ את יצרו! כי יצר לב האדם רע מנעוריו וזאת הן בעינינו שבין אדם לחברו - לכופ יצרו כדי להטיב לזולתו! והן במצוות שבין אדם למקום - לכופ את יצרו ולהכניעו, שלא להמשך אחר תאוות ותענוגות הגוף, ועל כך נצטוו האדם "ובחרת בחיים", ולשם כך ניתנו מצוות התורה.

"למה תכה רעך"

שלא להרים יד על חברו להכותו !

נלמד מהפסוק: "זהנה שני אנשים עברים ניצים ויאמר לרשע למה תכה רעך" (פרק ב-ג)

ואמרו חז"ל: אמר ריש לקיש המגביה ידו על חברו אעפ"י שלא הכהו, נקרא רשע, שנאמר "ויאמר לרשע למה תכה רעך". "למה הכת" לא נאמר אלא "למה תכה", אעפ"י שלא הכהו נקרא רשע. (סנהדרין נח:)

כאשר נפגש יעקב עם עשוי פנים אל פנים, אחרי ששלח לו את המנחה, שאל עשוי את יעקב: "מי לך כל המנחה הזו אשר פגשתי", ודרשו חז"ל שכוונתו הייתה על אותן כיתות של מלאכי חבלה שהיו מכים בו ובאנשיו מכות אכזריות עד שאמר להם שהוא אח של יעקב ורק אז הרפו ממנו.

ומה השיב לו יעקב? "למצוא חן בעיני אדוני"... ותמוה מאד: האם בזה ששלח לו יעקב מלאכי חבלה להכותו מכות נמרצות ימצא חן בעיניו?! היתכן?

אלא ביאר הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל, בדרך צחות: כשם שעם ישראל מכבדים את בעלי הכשרון וגיבורי הרוח. את הגאונים והחכמים. כך מדתו של עשוי לכבד את מי שיש לו ידים להכות באגרוף רשע...

מעשה יובן, שכאשר ראה עשוי שיש ליעקב בעלי אגרופין, היודעים להכות מכות הגונות שאל: למי המנחה ה"מהולל" הזה? ועל כך ענה לו יעקב, ששלח מנחה זה כדי למצוא חן בעיניו, שיהיה דוגמא לאנשיו כיצד להכות היטב... וכמו שמרגלא בפומייהו דאינשי: "אם רצונך שינהג בך עשוי כבוד - עליך להכותו!"

זו כוונת הפסוק: "הקול קול יעקב והידים ידי עשוי". כלומר: עיקר כוחו גדולתו ותפארתו של יעקב הוא ב"קול" - קול התורה והתפלה. ואילו עיקר חשיבותו ו"גדולתו" של עשוי הוא כח ידיו. ועל זה תפארתו.

בספרו (תוכחת חיים - אמור) כתב הגה"צ רבי חיים פלאגי זצ"ל: "זהר האדם וימנע מלהכות לשום בריה, לא קטן ולא גדול, כי מורה בנפשו אכזריות שאינו חומל על זולתו והוא עובר בלאו (וכדרשת חז"ל ירושלמי סנהדרין יא-א). ואף אם חטא חברו כנגדו, חרפו וגדפו והזיק לו והכעיסו, אין לו רשות להרים יד על חברו ומכ"ש להכותו, וזה המכה הורה גבר דיצא מכלל אדם ונחשב לבהמה דמנחג ובוטע..."

"הריני מכריז חרם על פלוני"...

בתקופה מסויימת, פרצו בראדן מריבות שהביאו לידי הכאות בין איש לרעהו. החפץ חיים מחה נמרצות על כך עד שפורסמה תקנה שכל מי שירים ידו על חברו יוטל בחרם.

יום אחד אירע מקרה שגברא אלימא הכה את חברו באגרוף רשע. כאשר שמע שמתכוונים להחרים כפי שתיקנו, איים שכל מי שיעז לעשות זאת דמו בראשו! ומכיון שהכל פחדו ממנו לא היה מי מתושבי העיירה שהסכים להכריז חרם על ברנש זה.

כאשר נודע הדבר לחפץ חיים, עלה על הבימה וקרא בתקיפות: "הריני מקיים בזאת את המצוה "לא תגורו מפני איש" ומכריז חרם על פלוני על אשר הרים ידו על חברו, עד שישוב בתשובה ויבקש סליחה!"

נפלה אימתו של החפץ חיים על האיש, ומיד בא וריצה את חברו, ביקש סליחתו והבטיח שלא ישנה דבר זה לעולם...

המאור"ג

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

שתיקה רועמת !

"ברצוני לקיים הבטחתי לפרסם את הסיפור" כך נפתח הסיפור. הכול התחיל בשבת קודש פרשת נשא, ט' סיוון תשס"ז. ר' מיכאל (שם בדוי) יצא לכיוון בית הכנסת, כאשר אינו מדמיין באיזו סערת רוחות ימצא את עצמו בקרוב... הוא תפס את מקומו, והתחיל להתפלל. שגרת התפילה שלו המשיכה עד שנעצרה באחת כאשר אחד המתפללים פגע בו.

הייתה זו פגיעה צורבת אשר חדרה הישר לעומק הנפש! "חשבתי בליבי להשיב לו כגמולו..." מתוודה ר' מיכאל בכנות "רציתי להעמיד אותו על מקומו" בכמה דיבורים אשר יזעזעו אותו עד עמקי נשמתו!!!!"

שניות לפני שר' מיכאל נהה אחר הפירוש המקורי של "לא תשנא... בלבבך", נזכר במשהו.

הוא נזכר באותו סיפור שפורסם בעלון.

"...מיד חשבתי לעצמי שאני לא אפגע בו ואדרבה אכניס בליבי רגשות אהבה כלפיו ואדון אותו לכף זכות. ביקשתי שבשכר זה ייושע חברי שהיה מבוגר ועדיין לא מצא את זיווגו. הרגשתי באותה שעה שמאוד קשה לי לוותר לאותו אדם, אבל החלטתי שאני נותן את הזכות של המעשה לחברי - ובאם ייושע אפרסם את הסיפור!"

"באותה שעה חשבתי שנגמר הסיפור אבל אחר-כך ראיתי שהוא רק התחיל!"

"כאשר הגעתי הביתה סיפרתי לבני הבית, במהלך סעודת השבת, כיצד ברוך השם עמדתי בניסיון והקדשתי את המעשה לזכות חברי וכו'. איך שאני מסיים לספר זאת אני פותח את הספר "באר מים חיים" שהיה מונח על השולחן, כדי לומר ממנו דבר-תורה".

"הצטמררתי כאשר לנגד עיני קפצו השורות הבאות, וזה לשונו של בעל הבאר מים חיים: "ואמנם דבר הזה שיעשה הקב"ה נפלאותיו אל האדם --- הכל הולך אחר מעשי בני אדם הלז איך מתנהג עצמו בדרכי ד' ועבודתו. כי אם עבודתו לד' הוא רק בדרך טבע העולם --- הקב"ה גם כן מתנהג עמו רק בטבע העולם, אבל לא ישנה הטבע עברו לשדד מזלות השמים אם יצטרך. --- אבל אם האדם מוסר נפשו לה' יותר מטבעו ומזגו --- אז למולו הקב"ה עושה לו נסים שלא כדרך הטבע".

"הרגשתי שהדברים נכתבו במיוחד עבורי!"

* * *

"חמישה ימים חלפו מיום השבת. ביום ה' פרשת בעל-פתי, י"ד סיוון תשס"ז, מתקשר אלי חברי המבוגר ומבשר: התארסתי!"

"ראו נא מה השכר שרואים כבר בעולם-הזה בזכות "הבולם פיו בשעת מריבה" - וכל זאת מלבד השכר הרוחני המובטח לנו בזה ובבא!"

הסיפור הבא אמנם עומד בפני עצמו - אך הוא גם מהווה המשך לסיפור שהתפרסם כאן בשבוע שעבר. להלן תקציר הסיפור הקודם: 'אברהם' - שכנו של שולח הסיפור - יחד עם חבריו 'ראובן' השתתפו בהרצאה מסוימת, במהלכה פטפטו מעט. בתגובה ביקש המרצה מראובן להיעמד, ונזף בו לעיני מאות המשתתפים. אברהם ניצל את ההזדמנות וביקש מראובן שיתפלל על דודתו שנישאה בגיל מבוגר יחסית, ומזה שנים עשרה שנה לא זכתה לזרע של קיימא. ראובן התפלל ובירך והסוף הטוב ידוע!

במהלך אזכרה של סבא שלי זכרונו לברכה - מתאר שולח הסיפור - סיפרתי את ההתרחשות הנ"ל לנוכחים. מיד קפץ אחד מבני המשפחה - סוער כולו - וביקש לספר סיפור אמיתי לחלוטין שהתרחש עם אשתו לפני כשלושה חודשים (בסביבות תשרי תשע"ז).

ביום בהיר מקבלת אשתו, גב' רבקה, טלפון בהול מאחותה שמספרת שאחד הילדים של הַתְּבָרָה שלהן חלה במחלה מסוכנת במיוחד, וצריך להתפלל עליו הרבה מאוד מאוד. היא הוכתה בהלם על הבשורה הקשה ששמעה, ולא ידעה מה בידה לעשות כדי להציל את הילד.

באותו יום, כאשר שהתה בקניות באחת הרשתות (רמי לוי - כמדומה) נתקלה באירוע מאוד מאוד לא נעים: איש אחד, התחיל לצעוק בקולי קולות לחרף ולקלל אברך בן תורה, ולהרעיף עליו מלא חופנים של בושות.

לעומתו, האברך לא השיב אף לא מילה אחת כנגד כל החירופים והגידופים. הוא שמר על שתיקה מוחלטת במשך כל הצעקות, עד שהן הסתיימו.

מיד היא נזכרה בילד החולה, פנתה לאברך ובקשה ממנו להזכיר את שם הילד לרפואה שלמה במהרה. האברך התפלל ובירך את הילד לרפואה שלמה, בזכות השתיקה.

* * *

כבר באותו שבוע, קיבלה טלפון מאחותה שמבשרת בהשתאות: בבדיקות נוספות שערכו לילד הופתעו לגלות שהמחלה נעלמה. כאילו כלל לא הייתה. והכל - באופן בלתי מוסבר ולא הגיוני, נסי נסים ממש.

אז הרופאים אולי לא ידעו את ההסבר לתופעה, אבל אנחנו יודעים, ועוד איך: "אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה" ---

* * *

עינינו הרואות כיצד סיפור אחד שמתפרסם "מייצר" סיפור נוסף... נזכיר כאן סיפור שאף הוא נוצר בעקבות סיפור בנושא שפרסמנו בעבר:

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?

ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il